

Sprogbrug. Jeg skal da fremkomme med et aldeles uwilligt Vidne med Hensyn til Sprogbrugen. Da det er Kirke- og Undervisningsministeren, vi have at gjøre med, skal jeg gjøre opmærksom paa, at hvorfor jeg netop fremspør det Vidne, jeg agter at benytte, er, fordi en tidligere Minister ophjæde Molbechs Ordbog til at være en Autoritet i visse sproglige Henseender. Naar man da spørger Molbechs Ordbog om, hvad Sprogbrugen forstaaer ved Ordet Udstyr, henviser den til „Brudeudstyr“ og siger: det maa fornemmelig omhandle Klæder, Bohaver og rørligt Gods. Jeg tror, at naar man fastholder dette, fastes der et Lys over det nævnte Udtryk, som man virkelig maa tage med, og naar derfor det ærede Mindretal i sin Del af Betænkningen f. Ex. spørger paa en Maade, som om det var umuligt at svare tilfredsstillende derpaa: „Eil hvilke Stykker skulde vel de Dekorationer høre, der saaledes skulde henhøre til den nye Theaterbygning Udstyr“, saa tror jeg, at det er en meget let Sag at svare derpaa; det er selvsølgelig de Stykker, som udgjøre Theatrets første Repertoire. Det er paa samme Maade, som naar et ungt Par sætter Bo, indretter sig første Gang i sin Bolig. Der sker da en hel ny Anskaffelse, og det er Udstyret; men senere, naar Bohavet skal vedligeholdes, falder dette ind under Driften. Jeg tror, at dette er den rette Fortolkning, og det er ogsaa fuldkommen svarende til, hvad der — forekommer det mig — meget tilfredsstillende er udviklet i Dag af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). — Men der er endnu et Punkt, som jeg skulde have omtalt, da jeg var ved den meget ærede Kirke- og Undervisningsministers Foredrag. Han gjorde i sit første Foredrag opmærksom paa, at Statsrevisionen ved denne Leilighed mere skulde have henledet sin Opmærksomhed paa Spørgsmaalet om disse Udgifters Forsvarlighed. Dette gjælder jo i det Hele taget det første Indstillingspunkt, som jeg altsaa et Dieblit vender tilbage til. Med Hensyn dertil er der en Ting, som det forekommer mig rettelig burde være fremkommen ved denne Behandling, og som jeg nu til Slutning vil drage tydeligere frem, saameget mere, som vi i denne Henseende ere enige med det ærede Mindretal. Jeg skal da gjøre opmærksom paa, hvorledes dette ærede Mindretal — iøvrigt i dæmpede Melodier — udtrykker sig i Betænkningen. Han siger, at ogsaa han har fundet det paafaldende, at der ikke blev spillet i Juni Maaned, og at der uden Nødvendighed er blevet udbetalt en større Sum til Saisons-Dansere og extraordinære Understøttelser udover de paa Theatrets Budget opførte Beløb, og at denne Forbrug af Kapitalformuen ikke syntes ham tilstrækkelig retfærdiggjort. Disse ere Mindretallets Udtryk, og de ere ikke stærke, thi Mindretallet staaer jo i det Hele taget som Defensor. Jeg skal derfor tillade mig ved

Siden af disse Udtryk at stille en Udtalelse, der ligger noget længere tilbage i Tiden, fra en Indsender i et Kjøbenhavnsk Blad, der synes at være en meget sagkyndig Mand i disse Forhold; jeg gjør det kun for at vise, hvorledes disse dæmpede Melodier lyde, naar Tønen bliver sat lidt op. Det er en Indsender i Dagbladet i Begyndelsen af 1876, der yttre sig saaledes: „Det tør neppe kaldes ubestemt, om man lader Theaterdirektionens naive Beundrere forklare os det Beundringsverdige i denne tilfyneladende saa overordentlig animerede Rasten Penge ud ad Vinduet.“ Sa, det er ikke Udvalgets Udtryk, og jeg anfører kun dette, fordi det fremkommer fra en Mand, hvis Naavn jeg ikke kender, men som uden Tvivl paa Grund af det Sted, hvor hans Udtalelse findes, maa være lignende Anstuelser som det ærede Mindretal, og jeg tror, at dette er en yderligere Grund for os til at stemme for Flertallets Indstilling. — Jeg gaar saaledes til det tredje og sidste Indstillingspunkt. Der har da det ærede Mindretal ogsaa omtalt Tidsfristen, der skulde være ufravigelig. Dette passer jo fuldstændig i den Bevisførelse, der skal gjøres gjældende, thi er der en bestemt Tidsfrist, som ikke paa nogen Maade maa fraviges, bliver det underordnet, om Overskriftelsen bliver større. I den Anledning gjør det ærede Mindretal overfor Flertallet opmærksom paa, at Grunden til, at dette Punkt blev forandret i Landsstinget, var en anden end den, Flertallet havde gjort gjældende. Men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Anledningen er for saa vidt ligegyldig, naar det er en Kjendsgjerning, at selve Meningen ikke derved er bleven forandret, og jeg skal oplyse dette nærmere ved en Signelse fra det daglige Liv. Det er, som om det ærede Medlem vilde sige: jeg lukkede Døren op for Manden, og han saa, naar det derefter paastodes, at Katten var inde, vilde modsigge dette ved at svare: Katten kan ikke være inde, thi Anledningen til, at jeg lukkede Døren op, var, at Manden kunde komme ind. Dette er et fuldstændigt lignende Bevis som det, det ærede Medlem har anført for Tidsfristen og den Forandring, der i saa Henseende er sket i Landsstinget. Den meget ærede Minister har ogsaa i sit Foredrag gjort sig til Defensor for den af de forrige Kirke- og Undervisningsministre, som der her er Tale om. En stor Del af, hvad den ærede Minister har sagt, er allerede gjendrevet, men der er dog nogle Punkter, som jeg maa tillade mig kortelig at gaa hen over. Den ærede Minister sagde, at man ikke alene maatte tage Hensyn til Løven, men ogsaa til Andet, f. Ex. til Byggeudvalget — det var dog vist en Fortalelse, Ministeren mente vistnok Bøddemfelsesudvalget — som altsaa skulde bære en Del af Ansvar. Sa, i æsthetisk og i arkitektonisk Henseende tror jeg, at dette er rigtigt; men det Ansvar, der her er Tale om, er det finansielle og det politiske, og dette antager